

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Malderi Episcopi Antverpiensis S. Th. quondam
Louanij Professoris Tractatus De Sigillo Confessionis
Sacramentalis**

Malderen, Jan van

Antverpiæ

Capvt XV. Quænam sit propriè materia Sigilli.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41093

CAPVT XV.

Quenam sit propriè materia Sigilli.

EST materia Sigilli propriè mortale vel veniale peccatum confitentis, quatenus Confessione detectum. Continetur etiam Sigillo quidquid Confessione explicatum tale est, vt narratum aut reuelatum explicite vel implicite, directe vel indirecte detectum, Confessionem reddat apud pœnitentem aut alios odiosam; aut aliquo modo in damnum, grauamen aut pudefactionem pœnitentis, aut in iniuriam Sacramenti cedat. Vnde & defectus natalium, vitia occulta corporis, & similia, quæ pœnitentes sua peccata explicando reuelant, sub Sigillum cadunt (quamuis id neget Pefantius) etiam si parum conducatur eorum explicatio ad peccati narrationem, sed ex simplicitate pœnitentis addantur. Neque enim considerandum est solùm, an impertinentia sint ad peccati explicationem vt à Sigillò talia eximantur, sed an tamquam ad explicandum peccatum reipsa addantur, aut concomitanter solùm interferantur: quamuis etiam de concomitanter solùm insertis monuerit rectè Suarez, prudenter & parcè esse Cōfessario loquendum. Emanuel Sà v. Confessor,

*Materia
Sigilli propriè sunt
peccata.*

*Item quod
detectum
cedit in odium
Confessionis.*

fessor, secutus Gabrielem, dicit tegendum esse quicquid pœnitens regi voluerit. Quod accipiendo de Secreto naturali verum est, sed non facillè admisero, omnia quæ pœnitens vult Sigillo concludi, mox sub eo propriè concludi, etiamsi in Confessione sint dicta. Sentit nobiscum Henriques lib. 3. de Pœnitentia cap. 19. n. 4. Et hoc fortè voluit Victoria, quando in Summa n. 188. dicit talia commendata à pœnitente vt habeantur sub Sigillo, cum per se non sint materia Sigilli, esse quasi sub Sigillo minori, & esse celanda ne Confessio habeatur fraudulosa. Ceterùm circumstantias & obiecta peccatorum, ex quorum detectione aliquo modo detegeretur aut detegi posset peccatum, certum est sub Sigillum cadere: Nauarrus in c. Sacerdos, de Pœnitentia d. 6. Si pœnitens velit esse secretum quòd huic sit confessus, fortè ne offendat ordinarium suum Confessarium, tenetur Confessarius etiam hoc celare: Reginaldus lib. 3. cap. 4.

Etiam futura peccata sunt materia Sigilli.

Quæres, an peccata non solum præterita, sed etiam futura cadant sub Sigillum. Respondeo affirmatiuè. Tenet D. Thomas Suppl. q. 11. art. 1. ad 1. Vasques q. 93. art. 4. dub. 3. Suarez disp. 33. sect. 3. Henriques lib. 3. de Pœnitentia cap. 19. num. 8. Reginaldus lib. 3. c. 5. n. 65. Gabriel in 4. dist. 21.

Itaque

Itaque sub Sigillum cadit propositum perpetrandi peccata quod confitens se habere fatetur, etiamsi similia prius non fecerit: tunc enim quando est propositum continuandi peccati statum, nemo diffitetur illud sub Sigillum cadere, & contraria secundum D. Thomam est erronea. Item propositum complicitis, & futura peccata ex utriusque proposito, vel alterius tantum. Propositum enim quod in Confessione aperitur, habet illa peccata pro obiectis; obiecta autem peccatorum etiam sub Sigillum cadunt, sicut & circumstantiæ, ut paulò antè diximus.

Aduerto tamen, esse distinguendum hinc peccatum futurum, quod ex Confessione verè Sacramentali innotescit, & quod innotescit ex simulata non verè Sacramentali Confessione, de quo diximus suprà Cap. viii quòd non sit celandum, sed possit aliquando reuelari, & aliquando etiam reuelari debeat. Quæ distinctio non satis obseruata multos fefellit; inter quos etiam reperio fuisse Panormitanum in c. Omnis, & Innocentium ab ipso citatum, quando indistinctè peccatum committendum, & de quo non est contritio, excludunt à Sigillo. Itaque ut discernas, an peccatum futurum tibi in Confessione dictum tenearis habere sub

*Peccatum,
de quo non
est cōtritio,
quando ca-
dat sub Si-
gillū, quā-
do non.*

134 IO. MALDERI TRACTATUS
Sigillo, inspice quo animo te accesserit peccator: si enim præter futurum peccatum nihil dicens potius rideat quàm faciat Confessionem, non teneris Sigillo, vt supra dictum est. Si verò vel alia peccata sit cum intentione relata ad Claves confessus, & futurum detegat à cuius proposito passione superatus se desistere non posse fateatur, aut etiam nihil aliud fateatur quàm hoc ipsum malum propositum se habuisse, & etiamnum habere, & nescire quomodo sese ab eo poterit expedire, & similia; teneris Sigillo, quia agit cum Confessario vt tali, & vt animæ medico, cuius est pro virili sua vulnera peccatoris sibi ostensa sanare, & in omnem euentum summo studio, & quasi emplastro quodam suo tegere, ne tales penè desperati omnino deterreantur à Confessionis necessario remedio, quo maximè indigent. Itaque Sigillum habet locum, quando Confessio fit animo se accusandi in hoc foro Pœnitentiæ secreto, & aliquo modo se Clauibus subiiciendi vt iuuetur, eo modo quo Confessor iudicabit id fieri posse; si non absoluendo, saltem dando consilium, ne lignum fumigans extinguatur, & similibus modis; non obstante aliàs mala dispositione: verbi gratia, etiamsi dicat, se, cum non sit Sacerdos, celebraffe, & velle in posterum cele-

celebra
quand
rus su
tentio
malum
iam in
riam S
Du
tentis
gillum
com
de Sa
num.
accus
gatio
volue
nem
nisi f
via d
qua
dina
dus
absq
laud
la C
plur
Con
innoc
per

cele-

celebrare. Præsumitur autem pro Sigillo, quando dubium est, an accesserit confessus sufficienti ad Sigilli obligationem intentione, an verò solo animo sollicitandi ad malum, aut irridendi. Ex dictis colligitur, etiam impedimentum absolutionis esse materiam Sacramentalis Confessionis & Sigilli.

Dubitabit fortè quis, an virtutes pœnitentis detectæ in Confessione cadant sub Sigillum. Respondeo, non cadere: ita habet communis opinio, quam sequitur Bonacina de Sacramentis, disp. 5. sect. 5. puncto 2. num. 11. Ratio est, quia nemo illas refert se accusando. Poterit tamen esse naturalis obligatio virtutes celandi, quantum pœnitens voluerit; alioqui certum est, earum relationem non reddere Confessionem odiosam, nisi fortè ex virtutum narratione sternatur via directè vel indirectè ad detegenda aliqua confessi vitia vel peccata, vt benè Medina Codice de Confess. q. 27. & Reginaldus lib. 3. cap. 4. initio. Exemplum est, si absque licentia peccatorem etiam publicum laudet de serua sua pœnitentia, quam in sola Confessione aduertit. Licite laudis exemplum est in Vita B. Thomæ Aquinatis, cuius Confessarius testatus est ipsum virginem & innocentem fuisse. Absit tamen in istis semper indirecta aliorum vituperatio, vt mo-

nuimus Cap. XII. Ab hoc defectu libera esse poterat viri tam conspicuæ sanctitatis commédatio. Simile quid reperitur in Vita B. Iacobi de Marchia. Benè monuit Soto infra citandus, rarissimè Confessarium etiam post mortem debere dicere de suo pœnitente, Numquam talis confessus est mihi peccatum mortale. Si è contrario Confessarius audiat laudari ab aliis pœnitentem, quem ipse nouit non esse tam bonum ac vulgò putatur, caueat ne laudantem, ex Confessione corrigat, sed dissimulet se audire, vel vulgi opinioni exterius se quoad potest conformet. Ita Maior. Benè etiam monuit idem Sotus de Tegendo secreto, membro 3. q. 4. non solùm non esse Confessario dicendum quid in Confessione audiuerit, sed neque negandum ei esse ibi audiuisse quæ non audiuit; adeò vt in fauorem innocentis non possit testari ipsum in Confessione sibi hoc delictum non esse factum.

Error in modo confitendi est materia Sigilli.

Dubitari & illud potest, an sub Sigillum cadant ipsi errores pœnitentis in modo confitendi admissi. Respondeo: Quidquid verecundiam pœnitenti inferre potest, vt dictum est, celandum est. itaque & eiusmodi errores celandi hactenus, vt cum designatione personæ detegi non possint: quæ designatio personæ sufficienter fit, quando Sacerdos

cerdos dicit, Hic quem vides non nouit modum confitendi, etiamsi persona neutri sit nota.

Cùm non omnia quæ cadunt sub Sigillum, æquali gradu sub Secretum istud cadant; quæritur, quænam inter illa sit distantia. Respondet benè Richardus, & ponit quatuor gradus talium celandorum.

Primus est eius, quod necessariò, absolute, primò, directè & explicitè, & ex omnibus causis sub Sigillum cadit. Tale est peccatum cum reuelatione personæ; quia in peccato sic reuelato locum habent omnes causæ ob quas vitanda erat violatio Sigilli, nimirum Sacramenti occultantis peccata violatio, odium Confessionis, retractio à Confessione, &c. Vbi obiter addo ex Candelabro Viualdi, nihil hîc referre an eadem peccata priùs antea pœnitens sit confessus: certum enim est, etiam generales Confessiones, quæ fiunt Sacramentaliter de peccatis totius vitæ, cadere sub Sigillum, etiamsi priùs eadem per partes pœnitens peccata fuerit confessus.

Quatuor gradus Confessario celandorum.

Secundus est eius, quod quidem necessariò & absolute cadit sub Sigillum, verùm non primò, sed ex consequenti, indirectè & implicite; nec ex omnibus causis, sed ex aliquibus tantùm. Talis est com-

I 5 plex

plex, siue persona cum qua pœnitens fatetur se peccasse.

Tertius gradus est eius, quod cadit quidem necessariò sub Sigillum, sed non absolute, at solùm sub conditione: si nimirum ex eius relatione contingeret, per se vel per accidens, directè vel indirectè, pœnitentem affici aliquo pudore vel confusione, vel in malam incidere aliorum suspicionem, vel in aliud aliquod incommodum. Talia sunt etiam peccata relata sine indicio eius qui ea admisisse confessus fuerit.

Quartus gradus est eorum, quæ non cadunt sub Sigillum nisi ex aliqua congruitate. Talia sunt quæ peccata non sunt, & concomitanter solùm narrantur in Confessione, præsertim si non det indicium pœnitens, quòd etiam illa celari velit; vt si dicat in certa regione esse magnam vbertatem.

Coronidis loco addam hîc aliam quæstiunculam, anne contingat aliquando conferri alicui Sacramentum Confessionis siue Sacramentalem absolutionem sine Confessione, adeoq; sine Sigillo Confessionis. Hodie enim video quosdam defendere, esse probabile, saltem in articulo mortis eum Catholicum esse absoluendum Sacramentaliter, qui nulla signa doloris & affectus, siue voluntatis confitendi, per se vel per alios
osten-

ostenderit, dummodò impœnitentem se non ostenderit, Decepti sunt fortè auctoritate D. Augustini de Adulterinis coniugiis lib. 1. cap. ultimo, qui non loquitur de talibus, sed de illis quibus aliquo modo petentibus Baptisma, aut post Confessionem instantibus pro Sacramentali absolutione, dilata erat petiti concessio, quia auelli non poterant à consuetudine peccandi dum sani erant; de qua iniquitate, iam in ægitudine graui constituti, præsumuntur ingemuisse. Verba S. Augustini ita habent: *Ego non solum alios Catechumenos, verum etiam ipsos, qui viuentium coniugiis copulati retinēt adulterina consortia, cum saluos corpore in his permanentes non admittamus ad Baptismum, tamen si desperati & intra se pœnitentes iauerint, nec pro se respondere potuerint, baptizandos puto.* & infra: *Quæ autem Baptismatis, eadem Reconciliationis est causa, si fortè pœnitentem finiendæ vitæ periculum præoccupauerit. Nec ipsos enim ex hac vita sine arrha suæ pacis exire velle debet Ecclesia.* Si verba expendantur Augustini, aduersantur apertè nouæ isti opinioni. Augustinus enim vult sic agi cum adultero pœnitente baptizato quoad absolutionem Sacramentalem, sicuti agitur cum Catechumeno adultero quoad Baptismum. Atqui Catechumeno

chumeno non daretur illo casu Baptisma nisi esset inter competentes istud Sacramentum. Quod in ipso textu clarum est, & clarius euadere potest ex libro De fide & operibus capite sexto, illis verbis: *Sed prius, inquirunt, baptizetur; deinde doceatur quid ad bonam vitam moresq; pertineat. Fit hoc ubi quemquam dies forte urget extremus, ut ad verba paucissima, quibus tamen omnia continentur, credat, Sacramentumq; percipiat.* Agitur enim de illis qui iam expetierant baptizari, ostendit verbis paulò post ibidem sequentibus: *An usque adeò dissimulamus à sensibus nostris, ut vel nos ipsos non recordemur quàm fuerimus attentis atque sollicitis quid nobis precipere à quibus catechizabamur, cum fontis illius Sacramenta peteremus, atque ob hoc competentes etiam vocaremur.* Itaque ex mente Augustini non danda est arrha pacis illi pœnitenti, hoc est iam inter pœnitentes constituto, etiam quando mors imminet, qui non prius se inter confitentes peccata sua & petentes absolutionis beneficium obtulisset. Cuius contrarium habet noua ista opinio, contra Ecclesiæ Catholicæ constantem traditionem. Sanè Concilium Tridentinum anathema dicit illi, qui sine Confessione quempiam dixerit posse Sacramentaliter absolui. Ita enim dicit Sess. 14. Can. 9.

Si quis

Si quis dixerit, *absolutionem Sacramentalem Sacerdotis non esse actum iudiciale, sed nudum ministerium pronuntiandi & declarandi remissa esse peccata confitenti; modo tantum credat, se esse absolutum; aut Sacerdos non serio, sed ioco absoluat; aut dixerit, non requiri Confessionem paenitentis, ut Sacerdos eum absolueret possit, anathema sit.* Ex quo Canone etiam hoc habemus, *absolutionem in hoc Sacramento esse iudiciale.* Iudicium autem non exercetur ubi accusatio nulla est. His conformiter ordinauimus anno 1615. Pastoribus nostrae Diocesis, ne eos absoluerent, qui ne quidem generaliter, aut per vllum signum contritionis in ordine ad Pœnitentiæ Sacramentum, fuissent confessi. Profectò in re Sacramentaria, adeoque Diuinæ & positivæ Legis, multum sibi sumunt, qui probabilem opinionem statuunt sine veteris traditionis vlla apparentia. Haecenus non vidi qui edito in lucem Tractatu defendat laxam illam opinionem; & clamatur esse probabilem, cum paucorum sit, & textus contra se habeat, quibus non respondent eius defensores. Rectè dicit Nauarrus Enchir. cap. 7. num. 4. isto casu etiam communiorem sententiam Doctorum non esse sequendam, quando textus vel ratio repugnat cui non satis bene potest responderi.

Noua

Noua ergo ista opinio practicanda non est.

In huius rei maiorem confirmationem plura adduci possunt: nam Rituale Romanum iussu Pauli Quinti editum, inter alia, instruens Confessarios, dicit: *Videat autem diligenter Sacerdos, quando & quibus conferenda, vel neganda, vel differenda sit absolutio, ne absoluat eos qui talis beneficij sunt incapaces, quales sunt qui nulla dant signa doloris.* In casu aduersariorum absoluitur qui nullum dedit signum doloris. & infra habet eadem instructio hæc verba: *Quod si inter confitendum, vel etiam antequam incipiat confiteri, vox & loquela egrum deficit, nuiibus & signis conetur, quoad eius fieri poterit, peccata penitentis cognoscere: quibus utcumque vel in genere, vel in specie cognitis, vel etiam si confitendi desiderium siue per se siue per alios ostenderit, absoluendus est.* Censuit ergo instructor, quando nulla est ostensio desiderij confitendi, aut contritionis in ordine ad Claves, non esse locum absolutioni.

Addam & Decretalem Leonis Primi ad Theodorum Foroiuliensem Episcopum, quæ est Epist. 91. *Necessitati talium ita auxiliandum est, ut nec actio illis penitentia, nec communionis gratia denegetur, si eam, etiam amisso eis vocis officio, per iudicium integri sensus querere comprobentur.* Quod si aliqua egritudine

tudine ita fuerint aggrauati, ut quod paulo
 antè poscebant, sub præsentia Sacerdotis signi-
 ficare non valeant; testimonia eis fidelium cir-
 cumstantium prodesse debebunt, ut simul &
 pœnitentia & reconciliationis beneficium con-
 sequantur. Quid verò Pontifex idem sense-
 rit de illis, qui ne quidem per signa coram
 Sacerdote, aut ipso absente coram testibus
 qui id deponant, confitendo morbum, me-
 dicinam absolutionis expetierunt, dicen-
 dum esse, verba eius in eadem Epistola de-
 clarant: Si autem aliquis eorum, pro quibus
 Domino supplicamus, quocumque interceptus
 obstaculo, à munere indulgentiæ præsentis ex-
 ciderit, & priusquam ad constituta remedia
 perueniat, temporalem vitam humana condi-
 tione finierit; quod manens in corpore non re-
 ceperit, consequi exutus carne non poterit.
 Nec necesse est, nos eorum qui sic obierint me-
 rita actusq; discutere; cùm Dominus Deus no-
 ster, cuius iudicia nequeunt comprehendere, quod
 Sacerdotale ministerium implere non potuit
 suæ iustitiæ reseruauerit: ita potestatem suam
 timeri volens, ut hic terror omnibus prosit, &
 quod quibusdam tepidis aut negligentibus ac-
 cidit, nemo non metuat. Vult ergo Pontifex
 illos tepidos & negligentes excludi à bene-
 ficio absolutionis, qui suis actibus eam non
 petierint. Conformia dictis habet Arausi-
 canum

144 IO. MALDERI TRACTATVS
canum primum c. 12. *Subitò obmutescens,*
prout statutum est, baptizari aut pœnitentiam
accipere potest, si voluntatis praterita testimo-
nium aliorum verbis habeat, aut presentis in
suo nutu. Similia habet Concilium Cartha-
ginense tertium, c. 34. & refertur c. Agro-
tantes, de Consecratione dist. 4. & Cartha-
ginense quartum, c. 76. & refertur c. Is-
qui, 26. q. 6. Ex his testimoniis Conciliorum
& Pontificis Leonis videmus, religiosè sem-
per à Patribus cautum fuisse, ne absolui
permitterent qui nulla signa dedissent, per
quæ aliqua Confessio haberi censeatur. Ne-
que id immeritò; semper enim Ecclesia fen-
sit, Confessionem esse materiam huius Sa-
cramenti, & non magis sine aliqua Confes-
sione posse quempiam lapsum post baptisma
Sacramentaliter absolui, quàm possit non-
dum renatus baptizari sine aqua: est enim
hactenus communis omnium Catholico-
rum sententia, Confessionem & absolutio-
nem ad essentiam huius Sacramenti requi-
ri, vt testatur Vega in Trid. lib. 13. c. 15.
Cum verò soleat contra communem om-
nium sine claro fundamento opinio dici te-
meraria; nunc quomodo vocetur probabi-
lis à quibusdam, ipsi viderint. Sanè non
confitentes Presbytero, vt in Leone vidi-
mus, reseruati sunt iustitiæ Dei: Deo enim
in

in corde suo confiteri potuerunt, homine ignorante; cuius ministerij medicina, quod ignorat, non curat. Sicut enim confitentes sibi Deus per se curat, ita quos per Sacerdotes curare voluit, etiam Sacerdotibus voluit confiteri. At, inquit, confitentur habitu, quia Catholici sunt, & præsumuntur merito habitualem saltem confitendi habere voluntatem. Respondeo: Habitualis istiusmodi Confessio ad Sacramentum non sufficit, quia Florentinum & Tridentinum Concilium actus pœnitentis ponunt pro materia huius Sacramenti: oportet ergo Confessionem esse actualem, saltem in nutu aut vocatione Confessarij, & expressio exterioris desiderio habendi Sacerdotem: nam qui vocat medicum, agnoscit & confitetur morbum. Rursus opponunt, Concilia allegata non dicere actus pœnitentis esse huius Sacramenti materiam, sed quasi materiam. Respondeo, aduertendum esse, quod non dicant Concilia hos actus pœnitentis esse quasi partes materiales Sacramenti Pœnitentiæ; verè enim sunt partes eius, vt Tridentinum docet; sed dicunt esse quasi materiam ipsius Sacramenti, non quod verè materia non sint eo modo quo in hoc Sacramento est materia, sed quod non sint materia ita vsitate; quomodo propriè de materia

K

stabi-

stabiliori rerum naturalium vel artificialium loqui solemus. Illo enim permanenti modo manifestum est, non necessariò se habere materiam omnem Sacramentalem, quamuis propiùs accedat materia Baptismi & Confirmationis, quorum Sacramentorum materiæ, vt obseruat D. Thomas Suppl. q. 9. art. 3. etiam hoc differunt à materia huius Sacramenti, quòd omnino sint ab exteriori, & nobis ab alio exhibeantur, sed actus Confessionis sit ab intra & à nobis. Ceterùm, vt de aliis actibus dissimulemus, Confessio est materia omnino essentialis & necessaria in hoc Sacramento. Sicuti enim Chrisma idèd intelligitur esse necessaria materia Confirmationis, quia in forma exprimitur, cùm dicitur, Confirmo te chrismate salutis: ita dum dicitur, Absoluo te à peccatis tuis, significatur Confessio esse materia huius Sacramenti; quia absolutio ista intelligitur iudicialis, quæ supponat accusationem aliquam peccatorum, adeoque confessionem; cùm in hoc foro certum sit, oportere reum semetipsum accusare, si solui aut absolui à Sacerdote Christi vices gerente velit.

Illud denique aduertat Lector, quo præiudicio disciplinæ Ecclesiasticæ noua illa opinio vocetur probabilis, cùm versetur circa

arti-

articulum necessitatis, in quo etiam probabilem opinionem practicandam ex præcepto charitatis facile sustinebunt: atque ita inuentus est modus, quo quilibet Catholicus, quâtu[m]uis impœnitens adulter, vrsurarius, raptor, fornicarius, ebriosus, ex præsumptione habitualis voluntatis pœnitendi Sacramentaliter in exitu absoluat[ur], nihil confitens, nihil saxe pœnitentiæ significans. Inuentus etiam est modus, secundum quem omnia Ritualia & omnia Pastoralia, & sacri Canones debeant corrigi, quæ manifestis & publicis peccatoribus sine pœnitentia mortuis sepulturam negant Ecclesiasticam.

Ex dictis colligimus, in casu infirmitatis ac necessitatis reperiri Confessionem quæ ad absolutionem tunc sufficiat, ita generalem & imperfectam, vt in ea non sit locus Sigillo. In extrema enim illa necessitate acceptatur pro integra Confessione, quæ ita imperfecta est, vt in particulari nihil celandum prodat; sicuti nihil celandum Sigillo prodit, qui publicè declarat se petere Confessarium, cui sua peccata confiteatur. An autem etiam quando quis fuit manifestè criminofus, sufficiat aliquo modo vocasse Sacerdotem, vt extra se positus, loquela & vsu rationis destitutus, absolui Sacramentaliter possit; an verò tunc requiratur, vt plu-

ribus verbis coram idoneis testibus contestatus sit, se in omnibus velle obedire & satisfacere Ecclesiæ, vt videtur S. Antoninus subindicare in suo Confessionali cap. 17. rursum an talis imperfecta Confessio per petitionem Sacerdotis etiam in publico hæretico in extremis constituto sufficiat ad eum absoluendum, ita vt extra rationis sum absolutus etiam sepultura Ecclesiastica sit honorandus, alterius instituti non parua quæstio est. Nihilominus existimauerim, quando seriò putatur expetitus ab eo Confessarius, saltem in foro animæ absolutione in mortis articulo, tali siue publico hæretico, siue alteri publico peccatori, voce aut etiam sensu destituto, non esse negandam. In foro autem externo, pro disciplina seruanda, an exercenda sit circa tales aliqua maior seueritas, Ecclesiæ iudicio relinquimus. Ceterum, sicut quidam nimis sunt rigidi in admittenda actuali Confessione ægri pro integra & sufficiente, ita apud infirmos quidam nimis sunt laxi in admittenda Confessione mutilata pro formaliter integra. Quidam enim Sacerdotes, vt ex querelis diuersis comperi, apud ægros quos non lubet diu audire, abrumpunt auditionem Confessionis, dicentes satis esse quòd iam dicta audiuerint, & infirmum alioqui potentem

& pe-

& petentem pergere, etiam quando nullum periculum contagij sibi inde imminet, sic imperfectè confessum absoluunt. Existimo quidem talem infirmum verè à peccatis absolui, posito quòd hunc solum habeat Sacerdotem, qui non nisi imperfectè audire voluit ipsum confitentem: quamuis enim non integrè auditus, formaliter tamen est integrè confessus, non id faciente necessitate à Sacerdote inuenta, sed per Sacerdotis malitiam iniecta. Itaque talis æger integrè censetur confessus, quia quantum potuit, confessus est. Sacerdos nihilominus grauitè peccat, & seipsum inquinat alterum mundans; sicut aqua quæ impurum lauat & mundat linteum, seipsam sordidat.

At quid dicendum de illis Confessariis, qui sæpè visentes ægros adhuc idoneos ad integrè per loquelam confitendum, interrogant an doleant de peccatis, & an petant absolui; quibus annuentibus impendunt Sacramentalem absolutionem. Respondeo, quando hoc citra necessitatem fit, sed solum ne debeant aliqui egredi cubiculo qui egredi possunt, aut simili pretextu, non solum id malè fieri, sed etiam irritam esse eiusmodi absolutionem, quia etiam formaliter est mutila Confessio. Imò neque in fine vitæ Sacramentaliter absoluendus est quis

150 IO. MALDERI TRACTATVS
virtute talis mutilæ siue imperfectæ forma-
liter Confessionis, qui cùm adhuc sensu &
loquela polleret, Parocho dixit hæc sola ver-
ba: Doleo de peccatis meis, quæso ab illo
me absolue in fine vitæ meæ. Cùm enim
potuerit integrè & speciatim peccata sua Sa-
cramentaliter confiteri, id neglexit, sed mu-
tilatè solùm & generatim est confessus.

At quæres, Quare quilibet fidelis non po-
test Sacramentaliter absolui, repetendo ab-
solutionem super Cõfessione quam vltimò
fecit, præsertim si eidem Sacerdoti sit con-
fessus, & ab eo absolutus. Respondeo: Quia
in nullo Sacramento potest forma cadere
sæpiùs super eadem materia proxima, sicut
non potest eadem hostia consecrata iterùm
cõsecrari. Ita post Medinam Suarez Tom. 4.
disp. 18. sectione 1. num. 7.

CAPVT XVI.

*An celanda etiam illa quæ de aliorum pec-
catis pœnitens in Confessione aperit.*

CONTINGIT frequenter à simplicio-
ribus pœnitentibus aliorum peccata a-
periri in Confessione, idque sine necessitate
vlla. Frequenter etiam id contingit culpâ
Confessariorum, qui tales monere deberent
non esse Confessionem officinam detractio-
num,